

Q Een beetje HINA in Nederland

Chinezen werken hard en weten veel van acupunctuur en kruiden. Ze staan erom bekend dat ze een gesloten gemeenschap vormen en zich vaak ook een beetje op de achtergrond houden. Hoog tijd om ze eens in de spotlights te zetten.

“Ik zorg ervoor dat het lichaam weer in balans komt”

Naalden en potten vol kruiden

Thi Tu Ngo (49) is Chinees geneeskundige, acupuncturist en kruidentherapeut

“Mijn oom was Chinees geneeskundige en ik heb het vak in zijn praktijk – en natuurlijk op school – geleerd. Toen ik twintig jaar geleden naar Nederland kwam, bleek ik niet alle papieren te hebben om zelfstandig aan de slag te kunnen. Ik moest hier dus nog doorstuderen om een eigen praktijk te mogen openen en opgenomen te worden in de pakketten van ziektekostenverzekeraars. Toen het zover was en ik me in Amsterdam vestigde, liep het meteen vrij goed. De mensen komen bij mij omdat ze op een natuurlijke manier van hun klachten af willen. Met acupunctuur en kruidenthee kan ik zorgen dat geblokkeerde energie weer kan stromen en dat het lichaam in balans komt. Laatst kwam er een man bij me die altijd pijn in zijn achillespees had. Zó erg dat hij zijn voet niet meer goed kon gebruiken. De dokter in het ziekenhuis had gezegd dat hij er maar mee moest leren leven. Al na een paar acupunctuurbehandelingen van mij ging het een stuk beter en nu loopt hij weer kwiek. Mijn vak is niet het enige wat me met China verbindt. Ik heb er nog familie wonen en door bezoeken, telefoon en e-mail is het contact goed te onderhouden. Of ik uiteindelijk terug wil naar China, weet ik nog niet. Ik ben redelijk vernederlandst en daarbij voel ik het als mijn missie de westerse wereld te laten zien dat er meer is dan alleen de behandelmethodes in de ziekenhuizen. Ik wil de Chinese geneeswijze een grotere bekendheid geven.”

“Quinn voelt zich hier op zijn plek, al heeft hij nog niet door dat hij er anders uitziet dan wij”

Het meisje bleek een jongetje

Quinn (3) is op 22 mei 2006 in China geadopteerd door Corjan en Jeanette Huijsmans (beiden 38)

Jeannette: “Er worden voornamelijk meisjes uit China geadopteerd (vanwege de één-kindpolitiek), maar ik was niet echt verbaasd toen we hoorden dat wij Quinn, een jongetje, kregen. Op de een of andere manier had ik er rekening mee gehouden dat dat kon. Het schijnt dat er überhaupt steeds meer Chinese jongetjes (uit buitenechtelijke relaties of door armoede) ter adoptie worden aangeboden. Van Quinns biologische ouders weten we niks. Hij is te vondeling gelegd. Gelukkig heeft hij een groot deel van de tijd dat hij in China was bij pleegouders gewoond, dus hij heeft geleerd om zich te hechten (iets wat nog wel eens misgaat bij kinderen die te lang in een tehuis zijn geweest).

Toen ik mijn zoon voor het eerst in mijn armen had, begon hij heel hard te huilen. Gelukkig kon mijn man hem troosten en dat bleek achteraf heel normaal te zijn. Het is ook veel voor zo’n kind om meteen twee nieuwe mensen in zijn leven toe te laten. Later is het allemaal goed gekomen, hoor. Quinn voelt zich hier in Nederland helemaal op zijn plek. Hij heeft nog niet door dat hij er anders uitziet dan wij, maar we laten zijn adoptie en China wel een rol in zijn leven spelen. We kijken iedere week naar de foto’s die we maakten toen we hem in China ophaalden en in elk vertrek in ons huis staat wel een Chinees souvenir. Door Quinn is China echt een deel van ons geworden.”

“Ik ben heel streng opgevoed. Mijn ouders zeggen hoe het moet, einde discussie”

Respecteer uw vader en moeder

Mo Teng Yuen (21) studeert journalistiek en woont thuis

“Mijn ouders zijn erg traditioneel. Dat betekent dat ze me streng hebben opgevoed, maar ook dat ze erg bezorgd zijn. Toen ik nog klein was, mocht ik nooit buitenspelen en het was ook altijd een probleem als ik na school bij iemand wilde spelen. Pas als de ouders van een vriendinnetje mijn ouders beloofden dat ze me thuisbrachten, gingen ze overstag. Nu ik ouder word, kan ik het wel beter relativiseren, maar als puber had ik er grote moeite mee dat ik nooit uit mocht (nu nóg niet trouwens). De laatste tijd lopen we tegen het probleem samenwonen aan. Mijn ouders willen graag dat mijn vriend en ik eerst trouwen en dan pas gaan samenwonen. In principe mag dat van hen al wel volgend jaar gebeuren, maar mijn vriend en ik vinden onszelf

daar nog te jong voor. Natuurlijk probeer ik mijn ouders vaak te vertellen dat het niet meer van deze tijd is om te denken zoals zij doen, maar dat helpt allemaal niet. Het gaat er trouwens ook niet in alle Chinese gezinnen zo streng aan toe als bij mij thuis, dus eigenlijk heb ik gewoon pech. Nee, schelden en tieren doe ik bijna nooit, omdat ik heel sterk met de waarde ‘respect voor ouderen’ ben opgevoed. Een discussie zoals die in Nederlandse gezinnen wordt gevoerd, komt bij ons dus ook zelden voor. Mijn ouders zeggen hoe het moet en daarmee is de kous vaak af. Niet dat ik me daar altijd aan houd.... Uiteraard zitten er ook heel veel mooie dingen in de Chinese cultuur. Juist de beleefde en respectvolle manier van met elkaar omgaan, kan ik erg waarderen, maar ik denk dat ik mijn kinderen in de toekomst een stuk vrijer zal laten.”

“Chinezen kunnen zeven dagen per week, twaalf uur per dag werken.”

Het Chinese restaurant nieuwe stijl

Alex (36) en Yong (33) Chang zijn eigenaar van het trendy Chinese restaurant Chang-i in Amsterdam.

Alex: “Onze ouders hadden een Chinees restaurant zoals ieder dorp en elke stad dat kent. Mijn broer en ik hielpen daar jarenlang mee in de bediening en in de keuken. Ook toen ik in Enschede werktuigbouwkunde studeerde, vond ik het leuk om eraan te werken. Na mijn studie vroeg mijn broer me of ik samen met hem een restaurant op wilde zetten en dat leek me wel wat. Onze samenwerking resulteerde in De Proeftuin in Enkhuizen, maar al na een paar jaar begon het bij ons te kriebelen om groter te denken. We wilden meer. We zagen onszelf niet ons hele leven in één restaurant slijten.

Het idee voor restaurant Chang-i hebben we opgedaan tijdens onze reizen naar Shanghai, Hongkong, Singapore en Londen.

We gebruiken daardoor nu een moderne stijl van Chinees koken en we werken met dagverse producten. Mijn broer en ik willen in Chang-i de mensen bedienen die van echt Chinees eten houden. We serveren geen grote borden babi pangang. Nee, we gaan niet vaak naar China, want we zijn momenteel heel druk met ons werk. Maar al zijn we in Twente opgegroeid, toch voelen we ons erg Chinees. We zijn bijvoorbeeld allebei getrouwd met een Chinese vrouw en dat is geen toeval. Je hoeft nu eenmaal minder uit te leggen aan iemand die uit dezelfde cultuur komt. Je herkent elkaar. Ook typisch Chinees is dat we allebei erg hard werken. Wij kunnen tijdenlang zeven dagen per week, twaalf uur per dag bezig zijn met ons bedrijf. Nederlanders hebben nog wel eens de neiging om te klagen dat ze te veel uren moeten draaien, maar dat is de verkeerde instelling. Als je denkt dat je moe bent, ben je het ook. Dat zit gewoon tussen de oren.”

Streven naar het hoogst haalbare

Jingyan Qi (23) is voor twee jaar in Nederland om haar master Industrieel Ontwerp aan de Technische Universiteit te behalen

“Nederlanders zijn veel zelfbewuster dan Chinezen. In China krijg je niet mee dat het belangrijk is om individualistisch te denken. Je bent zo ongeveer vanaf je geboorte bezig om te streven naar de hoogste cijfers. Dat doe je op de lagere en middelbare school en ook op de universiteit. Waarom je dat doet en wat je doel is, weet je helemaal niet. Ik prijs mezelf gelukkig dat ik nu het harde werken van China en het zelfbewuste van Nederland kan combineren en ik ben er ook van overtuigd dat Nederlandse studenten, als ze wat meer tijd in hun studie zouden steken, heel ver zouden kunnen komen. Waarom ik zo hard werk? Tja, aan de ene kant omdat mijn ouders me niet voor niets financieel steunen en aan de andere kant omdat ik heel goed weet dat dit een kans is die ik moet benutten. Ik kan in Nederland heel veel leren en dat kan ik weer meenemen naar China. Soms vind ik het wel moeilijk hoor, dat ik zo ver weg ben van mijn ouders en vrienden, maar gelukkig kunnen we via Skype (een programma om via internet te bellen, red.) en de webcam met elkaar praten en elkaar zien. Het meeste mis ik eigenlijk nog wel het eten. Ik heb mijn eigen rijstpan meegenomen, zodat ik kan koken zoals ik dat vanuit huis gewend ben. Heel soms ga ik hier in Delft naar een Chinees restaurant. Het is niet precies hetzelfde als in China, maar het komt er tenminste een beetje in de buurt.”

“Ik prijs mezelf gelukkig dat ik het harde werken van China en het zelfbewuste van Nederland kan combineren”

